

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๕๙-๕๐๐๐
ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๖๕๘-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับประจำวันที ๑๐ เดือนตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๗ หน้า ๑, ๕ มูลค่าข่าว ๕๓๓,๒๑๐.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

จึงทำให้เกิดช่อง “MORE TV” หรือ “ม.ทีวี”...ที่เป็นอีกบทบาทหนึ่งของ “มหาวิทยาลัยเพื่อบริการสาธารณะ”

ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายในเรื่องทีวีดิจิทัล และปัญหากรณีช่อง ๘ จอดำ...หรือจะเป็นทางออกอากาศทีวีชุมชนผ่านระบบอนาล็อกและดิจิทัล ที่หลายคนเฝ้าติดตาม

ในบรรยากาศเช่นนี้ทำให้เกิดความสับสนงวยกับท่าทีของ กสทช. ว่าจะดำเนินการไปในทิศทางอย่างไรกันแน่ โดยเฉพาะประเด็นกลยุทธ์...แผนงานที่จะทำอย่างไรจึงจะทำให้ทีวีดิจิทัลได้เข้าเมืองไทย เดินหน้าไปได้ด้วยความเรียบร้อย ประชาชนสามารถเข้าถึงการใช้ประโยชน์ได้อย่างทั่วถึง...เท่าเทียม

น่าสนใจว่าความสับสนวุ่นวายที่กำลังเกิดขึ้นนี้เป็นเพียงส่วนเดียว และเกิดเฉพาะกลุ่มผู้ประกอบการทีวีธุรกิจ โดยยังมีคนอีกไม่น้อยที่ยังไม่ทราบว่ามีประเทศไทยยังมีทีวีได้อีกประเภทหนึ่งที่เรียกว่า “ทีวีสาธารณะ”

“ทีวีสาธารณะ”...ทีวีที่หน่วยงานของรัฐ องค์กรอิสระ มูลนิธิ สมาคมที่ไม่แสวงหากำไร และสถาบันการศึกษาสามารถยื่นคำขอเพื่อรับใบอนุญาตประกอบกิจการเพื่อประโยชน์สาธารณะได้เช่นกัน

โดยในช่วงตั้งแต่ปลายปี 2556 ที่ กสทช. เริ่มเปิดให้มีการประมูลช่องธุรกิจนั้น มหาวิทยาลัยทั้งรัฐและเอกชน 32 แห่งก็ได้รวมตัวกันอย่างเงียบๆ เพื่อเตรียมขอโอกาสจาก กสทช. และสังคมในการนำเสนอเนื้อหาบริการด้านศึกษาระดับสูงและเป็นประโยชน์กับชุมชน ซึ่งก็คือ “สถานีโทรทัศน์เครือข่ายมหาวิทยาลัยเพื่อบริการสาธารณะ” หรือ “ม.ทีวี” ที่ใช้ภาษาอังกฤษว่า “MORE TV” ที่แปลว่า...เป็นมากกว่าทีวี

“ม.ทีวี” มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อเป็นแหล่งรวมองค์ความรู้ขนาดใหญ่

จุดเริ่มคือต้องการเห็นผู้ชมเกิดคุณลักษณะ “เก่ง...ดี...มีความสุข” ม.ทีวีจะเป็นเครื่องมือสนับสนุนให้เกิดแนวทางการศึกษาระบบทั้ง 3 ลักษณะ ได้แก่ การศึกษาตามอัธยาศัย การศึกษาตามระบบ และการศึกษาอิสระระบบ เราค้นพบว่าการสร้าง “ฉันทะ” คือความพอใจอยากเรียนของผู้เรียน

“ม.ทีวี” ทีวีสาธารณะมากกว่าทีวีดิจิทัล

ของประเทศไปสู่ประชาชน เพื่อเสริมสร้างให้สังคมไทยเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ที่ไม่มีวันสิ้นสุด เพราะ...ทั้งชีวิตคือการเรียนรู้

“ม.ทีวี” เกิดขึ้นจากความมุ่งมั่นของอธิการบดีทั่วประเทศที่ร่วมกันเป็นกำลังสำคัญขับเคลื่อนให้เกิดสถานีแห่งใหม่แห่งนี้ให้เกิดขึ้นในสังคมไทยให้ได้ โดยมีมุมมองที่น่าสนใจในการก่อตั้ง

ศาสตราจารย์ นายแพทย์ รัชตะ รัชตะนาวิน อธิการบดีที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย และอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดล ผู้มีประสบการณ์บุกเบิกการเผยแพร่ความรู้ของมหาวิทยาลัยไปสู่ประชาชนในรูปแบบรายการโทรทัศน์เป็นรายแรกของไทยใช้ชื่อว่า “รามาศานเนล” ของคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี และ “มหิดลแซนเนล” ของมหาวิทยาลัยมหิดล เปิดมุมมองใหม่เป็นคนแรกว่า...

“ม.ทีวี เป็นการรวมพลังกาย พลังสติปัญญา เวลา ทรัพยากร เทคโนโลยีต่างๆ ครั้งใหญ่ของมหาวิทยาลัยไทยในเครือข่ายทั้งหมด โดยหัวใจของการรวมพลังครั้งสำคัญที่สุดครั้งนี้คืออยู่ที่ความพยายามที่จะต้องร่วมกันนำความรู้ที่มีอยู่ในมหาวิทยาลัยทุกแห่งของไทยออกไปสู่ประชาชน และผู้สังคมให้มากที่สุด เพื่อช่วยกันสร้างให้สังคมไทยเข้มแข็ง ด้านทานความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในปัจจุบันได้มากขึ้น...”

เพื่อให้มหาวิทยาลัยมีช่องทางการเผยแพร่ความรู้ไปสู่ประชาชนให้มากที่สุดเป็นการเชื่อมโยงมหาวิทยาลัยเข้ากับสังคม โดยการให้ความรู้ที่เราตั้งใจทำในรูปแบบที่มีความสนุกสนานเพลิดเพลิน น่าติดตามผ่านรายการที่หลากหลาย ซึ่งถือเป็นจุดประสงค์สำคัญโดยตั้งเป้าหมายให้สถานีโทรทัศน์แห่งนี้เป็นสถานีแห่ง “การเรียนรู้ที่ไม่มีสิ้นสุด”

ศาสตราจารย์ ดร.สมคิด เลิศไพฑูรย์ ผู้ผลักดันการยื่นขอใบอนุญาตสถานีโทรทัศน์เครือข่ายมหาวิทยาลัยเพื่อบริการสาธารณะในช่วงดำรงตำแหน่งประธานทปอ. ในปี 2556 บอกว่า เพราะเราเชื่อมั่นว่าเราจะสามารถทำให้สถานีแห่งนี้เป็นสถานีต้นแบบที่มีความเป็นมืออาชีพและได้มาตรฐานสากลด้วยต้นทุนของมหาวิทยาลัยเครือข่าย...สถานีโทรทัศน์แห่งนี้ต้องเป็นผู้สร้างโอกาสหรือทางเลือกให้กับสิ่งที่ขาดไปเหล่านั้น

“อาจจัดทำเป็นสารคดีเจาะลึกที่น่าสนใจและสนุก ทำให้น่าติดตาม นอกจากนี้แต่ละมหาวิทยาลัยก็มีการผลิตรายการโทรทัศน์เป็นของตนเองอยู่บ้างแล้วสามารถนำเอางานวิจัยที่คิดค้นขึ้นมาใหม่ นวัตกรรมที่ผลิตขึ้นมาใหม่ออกมาเผยแพร่ให้กว้างขวางมากขึ้นได้”

รายการอาจมีเนื้อหารูปแบบเดียวกับหนังสือการ์ตูนเด็ก ที่ให้ความรู้คู่ไปกับความสนุกสนานได้ เราอาจมีรายการละครต่างๆ ได้บ้าง แต่การนำเสนอและเนื้อหาจะต้องเน้นไปถึงสารประโยชน์ที่ได้จากละครมากกว่าความสนุกสนานบันเทิงเพียงอย่างเดียว สถานีแห่งนี้จะต้องเป็นผู้นำด้านการเปลี่ยนแปลงแนวความคิดให้ผู้คนกลับมา... “เสพติดสาระความรู้ อย่างมีความสุข”

ศาสตราจารย์ นายแพทย์ ภิรมย์ กมลรัตนกุล อธิการจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในฐานะผู้ได้รับมอบหมายจากที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.) ตอกย้ำแผนงานเพื่อการยื่นคำขอรับใบอนุญาตจาก กสทช. ว่า ความแตกต่างอยู่ที่การใช้ฐานข้อมูลหรือฐานคิดในการผลิตรายการที่มีจุดเริ่มต้นมาจากข้อมูลงานวิจัย และการมีนักวิชาการผู้เชี่ยวชาญต่างๆ ที่มากมายหลากหลายสาขาจากมหาวิทยาลัยในเครือข่ายทั้ง 32 แห่ง

“หัวใจสำคัญ” ของ “ม.ทีวี” มาจากความเชื่อมั่นว่า ทุกคนอยากเห็นสังคมไทยเป็นสังคมที่เติบโตอย่างมั่นคงจากฐานของ “ความรู้” เหมือนประเทศอื่นๆ ที่ประสบความสำเร็จในการพัฒนาคนของเขาด้วย

การสร้าง “สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต”

นอกจากนี้ทุกมหาวิทยาลัยก็มีพันธกิจหลักในการถ่ายทอดความรู้ไปสู่สังคมและจะเป็น “จุดแข็ง” ของสถานีแห่งนี้ การสร้างคนจำนวนมากก็เกิดขึ้นที่นี่ ซึ่งในอดีตที่ผ่านมามหาวิทยาลัยกับสังคมอาจไม่มีโอกาสได้ใกล้ชิดกันแต่โดยช่องทางนี้จะทำให้คนที่ไม่เคยมีโอกาสได้สัมผัสกับมหาวิทยาลัย ได้มีโอกาสพัฒนาตนเองไปพร้อมๆ กับการเติมเต็มความรู้ที่เกิดขึ้นจากมหาวิทยาลัย

“เราไม่ได้มองการเกิดขึ้นของทีวีในยุคดิจิทัลนี้ว่า เป็นเพียงการขายหรือสร้างช่องทางการให้ความรู้เดินไปหาสังคมให้มากขึ้นเท่านั้น แต่เป็นโอกาสในการสร้างการมีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ สร้างองค์ความรู้ใหม่ร่วมกัน ระหว่างมหาวิทยาลัยกับมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกับนิสิตนักศึกษาปัจจุบัน มหาวิทยาลัยกับศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยกับประชาชน”

และ...ผลที่สำคัญที่สุดที่จะได้รับตามมาก็คือ มหาวิทยาลัยกับประเทศต่างๆ ทั้งทั้งอาเซียนและทั่วโลก เพราะความสามารถเชื่อมโยงสังคมไทยกับประเทศในภูมิภาคอาเซียนและทั่วโลกได้จากความร่วมมือของมหาวิทยาลัยไทยกับมหาวิทยาลัยต่างๆ ที่ทุกมหาวิทยาลัยเครือข่ายมีอยู่กับทุกมหาวิทยาลัยทั่วโลกได้อีกด้วย

“เรา...มองความเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีดิจิทัลครั้งนี้ว่าเป็นช่องทางใหม่ในการร่วมกันสร้างสังคมหรือพัฒนาสังคมให้เกิดความเปลี่ยนแปลงไปโดยมีความรู้เป็นรากฐาน”

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นพ.เฉลิมชัย บุญยะลีพรรณ อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ย้ำว่า จุดเริ่มคือต้องการเห็นผู้ชม เกิดคุณลักษณะ “เก่ง...ดี...มีความสุข” ม.ทีวีจะเป็นเครื่องมือสนับสนุนให้เกิดแนวทางการศึกษาระบบทั้ง 3 ลักษณะ ได้แก่ การศึกษาตามอัธยาศัย การศึกษาตามระบบ และการศึกษานอกระบบ

เราค้นพบว่าการสร้าง “นันทะ” คือ ความพอใจอยากเรียนของผู้เรียน ซึ่งการเรียนรู้จากระบบการศึกษาแบบตามอัธยาศัยและนอกระบบจะสามารถตอบสนองความพึงพอใจของผู้เรียนได้สูงกว่าแนวทางที่เป็นการศึกษาตามระบบเพราะเปิดกว้าง จัดตามความสนใจของผู้เรียนอย่างแท้จริง ทั้งหมดเหล่านี้คือ “ม.ทีวี” ทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต... “ไม่มีใครแก่เกินเรียน”.